

“*শুভ চিন্তক হোৱাৰ আধাৰ - স্বচিন্তন আৰু শুভ চিন্তন*”

আজি বাপদাদাই চাৰিওদিশৰ বিশেষ সন্তানসকলক চাই আছেইক। কোনসকল বিশেষ সন্তান যিসকল সদায় স্বচিন্তন, শুভ চিন্তনত থকাৰ কাৰণে সকলোৰে শুভ চিন্তক হয়। যিসকলে সদায় শুভ চিন্তনত থাকে তেওঁলোক স্বতঃ শুভ চিন্তক হৈ যায়। শুভ চিন্তনেই শুভ চিন্তক হোৱাৰ আধাৰ। প্ৰথম পদক্ষেপ হৈছে স্বচিন্তন। স্বচিন্তন অৰ্থাৎ যিটো বাপদাদাই “মই কোন”ৰ সাঁথৰ শুনাইছে সেইটো সদায় স্মৃতি স্বৰূপত ৰখা। যিদৰে পিতা আৰু দাদা যি হয় যেনেকুৱা হয় তেনেকৈ জনাটোৱেই হৈছে যথার্থ ৰূপত জনা আৰু দুয়োজনকে জনাতোৱেই জনা হয়। এনেকৈ নিজকো যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ অৰ্থাৎ যি আদি অনাদি শ্ৰেষ্ঠ স্বৰূপ হওঁ, সেই ৰূপত নিজে নিজক জনা আৰু সেইটো স্বচিন্তনত থকা ইয়াকে কোৱা হয় স্বচিন্তন। মই দুৰ্বল হওঁ, পুৰুষাৰ্থী হওঁ কিন্তু সফলতা স্বৰূপ নহওঁ, মায়াজিৎ নহওঁ, এনেকৈ ভবাতো স্বচিন্তন নহয় কিয়নো সংগমযুগী পুৰুষোত্তম ব্ৰাহ্মণ আত্মা অৰ্থাৎ শক্তিশালী আত্মা। এই দুৰ্বল বা পুৰুষাৰ্থহীন বা টিলা পুৰুষাৰ্থ হৈছে দেহ-অভিমানৰ ৰচনা। ‘স্ব’ অৰ্থাৎ আত্ম-অভিমानी, এইটো স্থিতিত এনেকুৱা দুৰ্বল কোনো কথাই আহিব নোৱাৰে। গতিকে এই দেহ-অভিমানৰ ৰচনাৰ বিষয়ে চিন্তন কৰা, এয়াও স্বচিন্তন নহয়। স্বচিন্তন অৰ্থাৎ যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ। এনেকুৱা স্বচিন্তন কৰোঁতাজনে শুভ চিন্তন কৰিব পাৰে। শুভ চিন্তন অৰ্থাৎ জ্ঞান ৰত্নৰ মনন কৰা। ৰচতা আৰু ৰচনাৰ গুট ৰমণীয় ৰহস্যৰ সৈতে মনোৰঞ্জন কৰা। এটি হৈছে কেৱল ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি কৰা) কৰা, দ্বিতীয়তো হৈছে জ্ঞান সাগৰৰ ঢৌত ঢৌ খেলি থকা অৰ্থাৎ জ্ঞান ৰূপী খাজনাৰ (সম্পত্তিৰ) মালিকৰ নিচাত থাকি সদায় জ্ঞান ৰত্নৰ সৈতে খেলি থকা। জ্ঞানৰ এটি-এটি অমূল্য বচনক অনুভৱত অনা অৰ্থাৎ নিজকে অমূল্য ৰত্ন সমূহৰ দ্বাৰা সদায় মহান কৰি তোলা। এনেকৈ জ্ঞানৰে মনোৰঞ্জন কৰোঁতাজনেই শুভ চিন্তন কৰোঁতা হয়। এনেকুৱা শুভ চিন্তন কৰোঁতাজন স্বতঃ ব্যৰ্থ চিন্তন আৰু পৰচিন্তনৰ পৰা আঁতৰত থাকে। স্বচিন্তন, শুভ চিন্তন কৰোঁতা আত্মাই প্ৰতিটো চেকেণ্ড নিজৰ শুভ চিন্তনত ইমান ব্যস্ত হৈ থাকে যে অন্য চিন্তন কৰাৰ বাবে এটি চেকেণ্ডো বা শ্বাসো আহৰি নাপায় সেইবাবে সদায় পৰচিন্তন আৰু ব্যৰ্থ চিন্তনৰ পৰা সহজেই সুৰক্ষিত হৈ থাকে। বুদ্ধিত ইয়াৰ বাবে স্থানো নাই আৰু সময়ো নাই। সময়ো শুভ চিন্তনত লাগি আছে, বুদ্ধিও সদায় জ্ঞান ৰত্নৰ সৈতে অৰ্থাৎ শুভ সংকল্পৰে সম্পন্ন অৰ্থাৎ ভৰপূৰ হৈ থাকে। অইন কোনো সংকল্প অহাৰ বাবে মাৰ্জিনেই (মাত্ৰা; সুযোগেই) নাথাকে, ইয়াকে কোৱা হয় শুভ চিন্তন কৰোঁতা। জ্ঞানৰ প্ৰতিটো বচনৰ ৰহস্যৰ গভীৰত যাওঁতা। কেৱল সুৰৰ (শব্দৰ) লগত মনোৰঞ্জন কৰোঁতা নহয়। সুৰ (শব্দ) অৰ্থাৎ বাণীৰ ৰহস্যৰ মাজত যাওঁতা। যিদৰে স্থূল সুৰো শুনিবলৈ বহুত ভাল লাগে নহয় জানো। সেইদৰে জ্ঞান মুৰুলীৰ সুৰো (শব্দবোৰো) বহুত ভাল লাগে কিন্তু সুৰৰ লগতে তাৰ ৰহস্য বুজি লওঁতাজন জ্ঞান খাজনাৰ ৰত্নৰ মালিক হৈ মনন কৰাত মগন হৈ থাকে। মগন স্থিতিত থকাজনৰ আগত কোনো বিধিনি আহিব নোৱাৰে। এনেকুৱা শুভ চিন্তন কৰোঁতাজন স্বতঃ সকলোৰে সম্পৰ্কত শুভ চিন্তক হৈ যায়। স্বচিন্তন তাৰ পিছত শুভ চিন্তন, এনেকুৱা আত্মাসকল শুভচিন্তক হৈ যায় কিয়নো যিসকলে স্বয়ং দিনে-ৰাতিয়ে শুভ চিন্তনত থাকে তেওঁলোকে অন্যৰ প্ৰতি কেতিয়াও অশুভ নাভাবে আৰু অশুভ নেদেখে। তেওঁলোকৰ নিজৰ সংস্কাৰ বা স্বভাৱ শুভ হোৱাৰ কাৰণে বৃত্তি, দৃষ্টিত সকলোৰে প্ৰতি শুভ দেখা আৰু ভবাৰ অভ্যাস স্বতঃ হৈ যায় সেইবাবে সকলোৰে প্ৰতি শুভ চিন্তক হৈ থাকে। যিকোনো আত্মাৰ দুৰ্বল সংস্কাৰ দেখিও সেই আত্মাৰ প্ৰতি অশুভ বা ব্যৰ্থ নাভাবিব যে এওঁতো এনেকুৱাই। কিন্তু এনেকুৱা দুৰ্বল আত্মাক সদায় উৎসাহ-উদীপনাৰ ডেউকা প্ৰদান কৰি শক্তিশালী কৰি তুলি ওপৰত উৰাব। সদায় সেই আত্মাৰ প্ৰতি শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ দ্বাৰা সহযোগী হ’ব। শুভ চিন্তক অৰ্থাৎ আশাহীনসকলক আশাবাদী কৰি তোলা। শুভ চিন্তনৰ খাজনাৰে দুৰ্বল জনকো ভৰপূৰ কৰি আগবঢ়াই লৈ যাব। এনেকৈ নাভাবিব যে এওঁৰতো জ্ঞানেই নাই। এওঁ জ্ঞানৰ পাত্ৰ নহয়, এওঁ জ্ঞানত চলিব নোৱাৰিব। শুভচিন্তক বাপদাদাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত শক্তিসমূহৰ সহায় ৰূপী ভৰি দি লেণ্ডেৰাজনকো খোজ কঢ়োৱাৰ নিমিত্ত হৈ যাব। শুভ চিন্তক আত্মাই নিজৰ শুভচিন্তক স্থিতিৰ দ্বাৰা আন্তৰিক ভাবে দুখী (আশাহীন) আত্মাসকলকো ‘দিলখুচ’ (আন্তৰিক সুখৰ) মিঠাইৰ দ্বাৰা শক্তিশালী কৰি তুলিব। দিলখুচ মিঠাই খোৱা নহয়। গতিকে আনক খুৱাবও জনা নহয় জানো। শুভচিন্তক আত্মাই কাৰোবাৰ দুৰ্বলতা বিষয়ে জানিও সেই আত্মাৰ দুৰ্বলতাক পাহৰাই নিজৰ বিশেষত্ব ৰূপী শক্তিৰ সামৰ্থ্য প্ৰদান কৰি তেওঁকো সমৰ্থ কৰি তুলিব। কাৰো প্ৰতি ঘৃণাৰ দৃষ্টি নাথাকিব। সদায় অধঃপতিত আত্মাক উচ্চত উৰোৱাৰ দৃষ্টি থাকিব। কেৱল নিজে শুভ চিন্তনত থকা বা শক্তিশালী আত্মা হোৱা এয়াও প্ৰথম অৱস্থা নহয়। ইয়াকো শুভচিন্তক বুলি কোৱা নহ’ব। শুভচিন্তক অৰ্থাৎ নিজৰ খাজনাসমূহক মনৰ দ্বাৰা, বাণীৰ দ্বাৰা, নিজৰ আত্মিক সম্বন্ধ সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা অন্য আত্মাসকলৰ প্ৰতিও সেৱাত লগোৱা। শুভ চিন্তক আত্মাসকল প্ৰথম নম্বৰৰ সেৱাধাৰী, সঁচা সেৱাধাৰী হয়, এনেকুৱা শুভ চিন্তক হৈছানে বাৰু? সদায় বৃত্তি শুভ, দৃষ্টি শুভ।

তেতিয়া শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণসকলৰ সৃষ্টিও শুভ দেখা যাব। এনেও সাধাৰণ ৰূপত কোৱা হয় - শুভ কোৱা। ব্ৰাহ্মণ আত্মাতো হয়েই শুভ জন্মধাৰী। শুভ সময়ত জন্ম হৈছা। ব্ৰাহ্মণসকলৰ জন্মৰ ঘড়ী অৰ্থাৎ বেলা শুভ নহয় জানো। ভাগ্যৰ দশাও শুভ হয়। সম্বন্ধও শুভ হয়। সংকল্প, কৰ্মও শুভ হয় সেইবাবে ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ কেৱল সাকাৰতেই নহয় সপোনতো অশুভৰ নাম চিহ্ন নাই - এনেকুৱা শুভচিন্তক আত্মা হোৱা নহয় জানো। স্মৃতি দিৱসত বিশেষ ভাবে আহিছা - স্মৃতি দিৱস অৰ্থাৎ সমৰ্থ দিৱস। গতিকে বিশেষ সমৰ্থ আত্মা হোৱা নহয়নে। বাপদাদাইও কয় সৰ্বদা সমৰ্থ আত্মাসকল সমৰ্থ দিন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছা, আহিলা ভাল কৰিলা। সমৰ্থ বাপদাদাই সমৰ্থ সন্তানসকলক সদায় স্বাগতম জনায়, বুজি পাইছা। অম্হা!

সদায় স্বচিন্তনৰ আত্মিক নিচাত থাকোঁতা, শুভ চিন্তনৰ খাজনাৰে সম্পন্ন হৈ থাকোঁতা শুভচিন্তক হৈ সকলো আত্মাকে (নিজে) উৰি উৰাওঁতা, সদায় পিতাৰ সমান দাতা বৰদাতা হৈ সকলোকে শক্তিশালী কৰি তোলোঁতা, এনেকুৱা সমৰ্থ সমান সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাটিৰ সৈতে - মাতাসকলৰ দলৰ লগত

1. মাতাসকলে সদায় নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য দেখি হৰ্ষিত হৈ থাকা নহয়নে। চৰণৰ দাসীৰ পৰা শিৰৰ মুকুট হৈ গ'লা এইটো আনন্দ সদায় থাকেনে? কেতিয়াবা আনন্দৰ খাজনা চুৰি হৈতো নাযায়? মায়া চুৰি কৰাত পাকৈত। যদি সদায় বাহাদুৰ হোৱা, হুচিয়াৰ হোৱা তেন্তে মায়াই একো কৰিব নোৱাৰে আৰুহে দাসী হৈ যাব, শত্ৰুৰ পৰা সেৱাধাৰী হৈ যাব। গতিকে এনেকুৱা মায়াজিৎ হোৱানে? পিতাৰ স্মৃতি আছে অৰ্থাৎ সদায় সংগত থাকোঁতা হয়। আত্মিক ৰং লাগি আছে। যদি পিতাৰ সংগ নাই তেন্তে আত্মিক ৰঙো নাই। গতিকে সকলোৱে পিতাৰ সংগৰ ৰঙেৰে ৰাঙলী হৈ নষ্টমোহা হৈছানে? নে অলপ অলপ মোহ আছে? সন্তানসকলৰ প্ৰতি নথাকিব পাৰে কিন্তু নাতি-পুতিৰ লগত হয়তো থাকিব পাৰে। সন্তানসকলৰ সেৱাতো পুৰা হ'ল কিন্তু বাকীসকলৰ সেৱা আৰম্ভ হ'ল। কম নহয়। এটিৰ পিচত এটি লাইন লাগি যায়। গতিকে ইয়াৰ পৰা বন্ধন মুক্ত হোৱানে? মাতাসকলৰ কিমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি হৈ গ'ল। যিসকলৰ একেবাৰে হাত খালী হৈ গৈছিল তেওঁলোক এতিয়া মালামাল হৈ গৈছে। সকলো হেৰুৱালা, এতিয়া পুনৰাই পিতাৰ দ্বাৰা সকলো খাজনা প্ৰাপ্ত কৰি ল'লা, তেন্তে মাতাসকল কিহৰ পৰা কি হৈ গ'লা? চাৰিওবেৰৰ ভিতৰত থকাসকল বিশ্বৰ মালিক হৈ গ'ল। এইটো নিচা থাকে নহয় যে পিতাই আমাক নিজৰ কৰি ল'লে গতিকে কিমান ভাগ্য তোমালোকৰ? ভগৱানে আহি নিজৰ কৰি ল'লে, এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যতো কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। গতিকে নিজৰ ভাগ্যক দেখি সদায় আনন্দিত হৈ থাকানে বাৰু। মায়াই যাতে কেতিয়াও এই খাজনা চুৰি নকৰে।

2. সকলোৱে পুণ্য আত্মা হৈছানে? সকলোতকৈ ডাঙৰ পুণ্য হৈছে আনক শক্তি দিয়াতো। গতিকে সদায় সকলো আত্মাৰ প্ৰতি পুণ্য আত্মা অৰ্থাৎ নিজে প্ৰাপ্ত কৰা খাজনাৰ মহাদানী হোৱা। এনেকৈ দান কৰোঁতাই যিমানেই আনক দিয়ে সিমানেই পদমণ্ডলৰ হিচাপত বাঢ়ে। গতিকে এয়া দিয়া অৰ্থাৎ লোৱা হৈ যায়। এনেকুৱা উৎসাহ থাকেনে? এই উৎসাহৰ বাস্তৱ স্বৰূপ হৈছে সেৱাত সদায় আগবাঢ়ি গৈ থকা। যিমানেই তন-মন-ধন সেৱাত লগোৱা সিমানেই বৰ্তমানতো মহাদানী পুণ্য আত্মা হোৱা আৰু ভৱিষ্যতেও সদাকালৰ বাবে জমা কৰা। এয়াও ড্ৰামাত ভাগ্য আছে যে নিজৰ সকলো জমা কৰাৰ সুযোগ পোৱা। গতিকে এই গ'ল্ডেন (সোণালী) সুযোগ গ্ৰহণ কৰোঁতা হোৱা নহয়নে। যদি ভাবি কৰা তেন্তে চিলভাৰ (ৰূপালী) সুযোগ, খোলা অন্তৰৰ হৈ কৰা যদি সোণালী সুযোগ গতিকে সকলোৱে এক নম্বৰৰ চাঞ্চেলৰ হোৱা।

ডৱল বিদেশী সন্তানসকল সৈতে - বাপদাদাই সদায় স্নেহী সন্তানসকলক স্নেহৰ ৰিটাৰ্ন (প্ৰতিদান) দিয়ে। পিতাৰ সন্তানসকল প্ৰতি ইমান মৰম আছে যে সন্তানসকলে কেৱল সংকল্পহে কৰে, মুখলৈও নাহে আৰু পিতাই ইয়াৰ ৰিটাৰ্ন আগতিয়াকৈয়ে কৰি দিয়ে। সংগমযুগত গোটেই কল্পৰে স্নেহযুক্ত স্মৰণ দি দিয়ে। ইমান স্মৰণ (কৰে) আৰু স্নেহ দিয়ে যে জন্ম-জন্ম স্মৰণ-স্নেহৰে জোলাঙা ভৰি থাকে। বাপদাদাই স্নেহী আত্মাসকলক সদায় সহযোগ দি আগবঢ়াই থাকে। পিতাই যি স্নেহ দিছে সেই স্নেহৰ স্বৰূপ হৈ যাকেই স্নেহী কৰি তোলা তেতিয়া তেওঁ পিতাৰ হৈ যাব। স্নেহেই সকলোকে আকৰ্ষিত কৰে। সকলো সন্তানৰে স্নেহ পিতাৰ ওচৰলৈ আহি থাকে। অম্হা!

মৰিচাচ পাটিৰ লগত - সকলো ভাগ্যৱান তৰা হোৱা নহয়নে? কিমান ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰি ল'লা। ইয়াৰ দৰে ডাঙৰ ভাগ্য আন কাৰো হ'ব নোৱাৰে কিয়নো ভাগ্য বিধাতা পিতাই তোমালোকৰ হৈ গ'ল। তেওঁৰ সন্তান হৈ গ'লা। যেতিয়া ভাগ্য বিধাতাই নিজৰ হৈ গ'ল তেন্তে তাতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য আৰু কি হ'ব পাৰে। গতিকে এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান জিলিকি থকা তৰা হোৱা। অন্যকো ভাগ্যৱান কৰি তোলোঁতা হোৱা কিয়নো কোনোবাই কিবা ভাল বস্তু পালে সেয়া আনক নিদিয়াকৈ থাকিব নোৱাৰে। যিদৰে স্মৰণ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে সেইদৰে সেৱাৰ অবিহনেও থাকিব নোৱাৰে। এটি-এটি সন্তান অনেকৰ

দীপ জ্বলাই দ্বীপমালা তৈয়াৰ কৰোঁতা হোৱা। দ্বীপমালা ৰাজতিলকৰ চিন হয়। গতিকে দ্বীপমালা তৈয়াৰ কৰোতাসকলে ৰাজ্য তিলক প্ৰাপ্ত কৰে। সেৱা কৰা অৰ্থাৎ ৰাজ্য তিলকধাৰী হোৱা। সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাত থাকোঁতাই অন্যকো উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ডেউকা প্ৰদান কৰিব পাৰে।

প্ৰশ্ন :- কোনটো মুখ্য ধাৰণাৰ আধাৰত সহজে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা?

উত্তৰ :- নিজক নম্ৰ স্বভাৱৰ, বিনয়ী আৰু প্ৰতিটো কথাতে নিজে নিজক গুণগ্ৰাহক হিচাপে গঢ়ি তোলা তেতিয়া সহজে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিব। যিয়ে নিজকে সিদ্ধ কৰে, তেওঁ জেদ কৰে সেইবাবে তেওঁ কেতিয়াও প্ৰসিদ্ধ হ'ব নোৱাৰে। জেদ কৰোঁতাই কেতিয়াও সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ প্ৰসিদ্ধ হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে আৰু দূৰলৈহে গুছি যায়।

প্ৰশ্ন :- বিশ্বৰ বা ঈশ্বৰীয় পৰিবাৰৰ প্ৰশংসাৰ পাত্ৰ কেতিয়া হ'ব?

উত্তৰ :- যেতিয়া নিজৰ প্ৰতি বা অন্যৰ প্ৰতি সকলো প্ৰশ্ন সমাপ্ত হ'ব। যেনেকৈ ইজনে সিজনতকৈ কম বুলি নাভাবা, ভবাত নিজকে অৰ্থাৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) বুলি ভাবা তেনেকৈ বুজা আৰু কৰা এই দুয়োটাতে অধিকাৰী হোৱা তেতিয়া বিশ্বৰ বা ঈশ্বৰীয় পৰিবাৰৰ প্ৰশংসাৰ পাত্ৰ হ'ব। কোনো কথাতে খোজোঁতা ভিক্ষাৰী নহয়, দাতা হোৱা। অম্মা। ওঁম্ শান্তি।

বৰদান: শ্ৰীমত অনুসৰি সেৱাত সন্তুষ্টতাৰ বিশেষত্ব অনুভৱ কৰোঁতা সফলতা মূৰ্ত হোৱা যিয়েই সেৱা নকৰা, কোনো জিঞ্জাসা আহক বা নাহক কিন্তু নিজে নিজৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট হৈ থাকিব। এইটো নিশ্চয় ৰাখিব যে যদি মই সন্তুষ্ট হওঁ তেন্তে মেচেজে (বাৰ্তাই) নিশ্চয় কাম কৰিব, এই ক্ষেত্ৰত উদাস নহ'ব। ষ্টুডেন্ট নাবাঢ়ে কোনো কথা নাই, তোমাৰ হিচাপ-নিকাচততো জমা হৈ গ'ল আৰু তেওঁলোকে বাৰ্তা পাই গ'ল। যদি নিজে সন্তুষ্ট হোৱা তেন্তে খৰচ সফল হ'ল। শ্ৰীমত অনুসৰি কাৰ্য কৰিলা, গতিকে শ্ৰীমতক মান্যতা দিয়া এয়াও হৈছে সফলতামূৰ্ত।

স্লোগান: অসমৰ্থ আত্মাসকলক সামৰ্থ্য প্ৰদান কৰা তেতিয়া তেওঁলোকৰ আশীৰ্বাদ পাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!